

Een groepstentoonstelling met Jean-Marie Appriou, Olga Balema, Daniel Dewar & Grégory Gicquel, Steinar Haga Kristensen, Jessica Warboys en Amelie von Wulffen.

Vanaf er zich een afstand had ingesteld tussen het landschap en de vroege, bloeiende steden, hebben mensen voortdurend gehunkerd naar een frisse, onschuldige en bucolische vlucht, om zich zo de tijd te herinneren of te verbeelden dat ze in symbiose met de natuur evolueerden.

De pastorale ontstond als literaire vorm in de 3de eeuw v.Chr. in Griekenland met de bucolische geschriften van Theocritus, die een tijd schetsen waarin mensen in harmonie met de natuur leefden. Voor hem hebben de Griekse dichter Hesiodus, en na hem, de Romeinse dichter Vergilius, de symbiose tussen mens en omgeving geëvoqueerd. Hoewel in de eerste pastorale poëzie de arbeidscyclus en de reële sociale omstandigheden van het landleven weerklinken, maakte wat later een idealiserende toon en een mythische gedachtenis opgang, terwijl er tegelijk nieuwe spanningen ontstonden tussen land en arbeid. Pastorale literatuur prees de natuurlijke schoonheid, onschuld en eenvoud vanuit het perspectief van de Hellenistische stad, terwijl ze in wezen speelde met het contrast tussen de zorgeloze geneugten van het landelijke leven en de dreiging van verlies of uitzetting als gevolg van handel en oorlog.

Na verloop van tijd heeft de gangbare opvatting van het pastorale in de westerse wereld belangrijke transformaties ondergaan, zij het via de neoclassicistische schilderkunst, de Duitse romantiek of de postindustriële Engels literatuur.

Gedurende de 18de eeuw zouden de natuur en het landschap bijvoorbeeld het theater worden van de romantische liefde, waarin herders, nimfen en boeren optreden voor het plezier van de aristocratie. Een goed voorbeeld is Marie-Antoinettes 'Hameau de La Reine' in Versailles, waar wat ooit beschouwd werd als de activiteiten van landarbeiders gereduceerd werd tot opvoeringen van folkloristische vormen en gebaren. Eeuwen later lijkt het idee van het pastorale, terwijl het de grenzen van architectuur en literatuur overschrijdt, vereeuwigd te worden in Eric Rohmers nouvelle vague-cinema, die oscilleert tussen platteland en stad, met scènes ergens tussen spontaniteit en vertoon, hyperbewustzijn en echte onschuld in.

In het huidige tijdperk van globalisering lijkt onze traditie van te verlangen naar een arcadisch toevluchtsoord verstoord. Terwijl onze relatie tot het landschap nu doordrongen is van een nieuw gevoel van ecologische schuld, verantwoordelijkheid, regressie en vooruitgang, is de kijk op het landschap geëvolueerd naar een bewustere en meer dubbelzinnige interpretatie.

De groepstentoonstelling *Pastoral Myths* brengt zes kunstenaars samen. Ze suggereert een unieke en afwijkende analyse van pastorale esthetiek en pastorale ideeën. De werken in de tentoonstelling integreren (en spelen met) kunsthistorische stijlen in een tegelijk affirmerende en kritische relatie tot omgeving, land en landelijkheid. Naast een goed doordacht begrip van wat het pastorale genre kan genoemd worden, ontwikkelen de kunstenaars in de tentoonstelling een praktijk die getuigt van een fysieke, mythische en cultureel opvatting van het landschap die vertrekt vanuit hun persoonlijk en lokaal perspectief.

De twee grote schilderijen van **Amelie von Wulffen** tonen hoe de kunstenares verschillende picturale genres en temporaliteiten speels, als in een collage, bijeen kan brengen in één en hetzelfde werk. Hoewel haar werken figuratief zijn, overstijgen ze het onderwerp en markeren ze een symbolisch conflict dat onze relatie tot de constructie en perceptie van beelden verstoort. Von Wulffen is geïnteresseerd in het proces waarbij een schijnbaar realistische stijl beelden creëert die zeer ver van de werkelijkheid staan. Inderdaad, de hier getoonde schilderijen lijken stijlen 'uit te voeren', weggroeiend van de Duitse romantische traditie in de richting van een overdreven vorm van science-fiction. Naast deze werken is er een slaapbank die verschillende lezingen samenvoegt van wat gezien kan worden als een door emoties gedreven regionalistische esthetiek. De dubbelzinnige drie-eenheid in deze sculptuur dwingt de kijker om het mogelijke verband te overwegen tussen traditioneel en rustiek-ornamenteel schilderen, een interbellum-ets van een Boheems dorp en neohippie patronen in *tie-dye* of knoopverf.

In slechts een paar jaar tijd heeft **Jean-Marie Appriou** een veeleisende en ambitieuze artistieke praktijk ontwikkeld waaruit een opmerkelijk gevoel blijkt voor alchemie, experiment en lichamelijkeheid. In zijn sculpturen raken technische procedures en gestes die gebruikt worden voor aardewerk, glasblazen en gieterij verstrikt in complexe narratieve mechanismen. Het figuratieve universum van de kunstenaar evoqueert vrijelijk voorstellingswerelden en mythologieën die behoren tot de middeleeuwen, het surrealisme, het symbolisme, science-fiction en de renaissance. Voor *Pastoral Myths* heeft Appriou een ensemble van sculpturen gecreëerd bestaande uit een imker en twee cipressen. De scène toont een jonge bijenkeuter die een boeket hydrangea's levert, onder begeleiding van bomen die recht uit een renaissance-landschap lijken te komen. Er ontstaat een analogische link tussen het productieproces van de sculpturen – die elk door het vuur moesten gaan, voordat ze als eeuwige figuren konden bestaan – en de verhalende elementen die inherent zijn aan het landschap. Het geheel oscilleert tussen een boodschap van hoop en een begrafenistoet.

Rond 1814 werden Noorse schilders in dienst genomen om deel te nemen aan een campagne voor de constructie van een unieke visuele identiteit voor hun land. Wat bekend staat als Noorse nationale romantiek is een artistieke beweging die ontstond vanuit een documentair overzicht van wat er uniek is aan Noorwegens natuur en folklore – een overzicht dat verzameld én gecreëerd werd. Die dynamiek van opdrachten, die in grote mate hebben bijgedragen aan de ontwikkeling van wat we een officiële staatskunst en nationale mythologie kunnen noemen, wordt hier doorgetrokken: **Steinar Haga Kristensen** heeft de opdracht gekregen om een nieuw werk te creëren rond het thema van het pastorale schilderij. Wat we in La Loge te zien krijgen is een architectuur die ontworpen werd in de zuivere traditie van het volkse Scandinavische bouwen, met *laftehus*, een constructie met getimmerde boomstammen, en *rosemaling*, letterlijk 'rozen-schilderen': decoratief gestileerde, op hout geschilderde bloemen. Het interieur is versierd met ornamentale scènes van de dagen en de twijfels van een kunstenaar en zijn beklievende artistieke protagonisten. De reeks schilderijen die de muren bedekken zijn zowel toe-eigeningen van Haga Kristensens eigen werk als van beroemde scènes die ontleend werden aan een aantal van zijn collega's. *Les origines moqueuses* zet de kritische en bijtende pelgrimstocht van Steinar Haga Kristensen doorheen de stijlen, de cycli en de politiek van het kunstmaken verder.

Het kunstenaarsduo **Daniel Dewar & Grégory Gicquel** werkt al bijna twee decennia samen. Verre van een fantasie of romantische mythe te zijn, staat hun atelier, gelegen langs de kust van Bretagne, voor een echte werkruimte die vormgeeft aan een specifieke soort arbeid en dito houding. *Le Menuet* en *Legs* maken deel uit van een reeks stopmotionfilms die in 2012 werden gerealiseerd. De korte video's, geënceneerd binnen zorgvuldig geselecteerde landschappen rondom de studio en gebruik makend van de

lokale klei, integreren de omgeving op een visuele en fysieke manier in het werk. Net zoals het pastorale staat voor een geïdealiseerde visie op het plattelandleven, is naakt rondlopen of rondansen in een wilde omgeving voor de kunstenaars een manier om de realiteit en de condities van hun eigen omgeving uit te vinden. De twee werken in de tentoonstelling delen een denkbeeldig visioen waarin de beeldhouwkunst verschijnt en verdwijnt; en waar zorgeloze lichamen zich vermaken terwijl ze hun status aanpassen en repetitieve en formele figuren worden. De films zijn illusies die ons doen geloven in een mogelijke huiselijkheid, mobiliteit en hogesnelheidsvermenigvuldiging van de beeldhouwkunst; meteen een aantal van de terugkerende thema's binnen de praktijk van Dewar en Gicquel. Het medium beeldhouwkunst krijgt in beide animaties zijn volle betekenis aangezien het fysieke, conceptuele, figuratieve en representatieve kwaliteiten verenigt.

Of het nu om haar films, sculpturen of schilderijen, dan wel om haar performances gaat, in de werken van **Jessica Warboys** fungeert het platteland steeds als een concreet en verhalend element. Aanleunend bij de traditie van de Idyllen van Theocritus, begint het geluidswerk *Super Scenic* als een pastoraal gedicht, waarbij het het platteland verkent als een ruimte voor metaforen. Het verhaal werkt aanvankelijk als een filmische techniek, met een pan vanuit de hemel naar de aarde, terwijl we worden uitgenodigd om ons het landschap, de rekvisieten, de natuurlijke objecten en de sensaties voor te stellen. Geleidelijk is er de interventie van een systeem van cuts en loops: zinnen worden herhaald, woorden wijzigen hun volgorde of vallen weg en verschijnen wat later als gechoreografeerde acteurs. Gelijkwaardige cirkelvormige bewegingen, ideeën-associaties en visuele echo's vind je in *La Forêt de Fontainebleau*, een tegelijk intuïtieve en theatrale film die de kijker dwingt om binnen te stappen in de lijnen van het verlangen zoals die door de kunstenaar in een semigefictionaliseerd boslandschap werden geschetst.

Olga Balema werkt met gevonden, readymade en gefabriceerde voorwerpen en beweegt daarbij vloeiend tussen verschillende stilistische referentiepunten, variërend van minimalisme over popart tot industriële landbouw. Met haar sculpturale werken behandelt ze thema's als overproductie, de problematiek van exces en consumentengedrag. De reeks voedertroggen die in de tentoonstelling worden gepresenteerd werden door Balema verzameld en vervolgens gestandaardiseerd door er de groen-gele bedrijfsidentiteit van John Deere op aan te brengen – het bekende Amerikaanse bedrijf dat al bijna twee eeuwen uitblinkt in de ontwikkeling van landbouwtechnologie. Meer dan enig ander werk in de tentoonstelling, prikkelen Balema's sculpturen subtiel het gevoel van schuld en berusting waarmee de hedendaagse mens in zijn relatie tot het milieu wordt geconfronteerd. De gladde, geschilderde houten troggen lijken de perfecte uitdrukking van een statement dat de consensus opzoekt – over de manier waarop de mens zijn platteland (on) omkeerbaar vorm geeft.

Over de kunstenaars

Jean-Marie Appriou (°1986, Frankrijk) woont en werkt tussen Brest en Parijs. Solotentoonstellingen in Jan Kaps (Keulen, 2015), Palais de Tokyo (Parijs, 2014) en Galerie Edouard Manet (Gennevilliers, 2013). Appriou wordt vertegenwoordigd door Jan Kaps en C L E A R I N G (New York/Brussel).

Olga Balema (°1984, Oekraïne) woont en werkt tussen Berlijn en Amsterdam. Solotentoonstellingen: Swiss Institute (New York, 2016), Capri (Dusseldorf, 2015), Kunstverein Nürnberg (2015), Kunstvereinigung Diepenheim (2014) en 1646 (Den Haag, 2013). Balema was in 2011-2012 kunstenaar-in-residentie aan de Amsterdamse Rijksakademie van beeldende kunsten en in 2010 aan de New Yorkse Skowhegan School of Painting and Sculpture. Olga Balema wordt vertegenwoordigd door Croy Nielsen (Berlijn), High Art (Parijs) en Galerie Fons Welters (Amsterdam).

Daniel Dewar (°1976, VK) & **Grégory Gicquel** (°1975, Frankrijk) wonen en werken momenteel in Brussel en Parijs. Solotentoonstellingen o.a. in KIOSK (Gent, 2016), Front Desk Apparatus (New York, 2015), Etablissement d'en face (Brussel, 2015), Musée Rodin (Parijs, 2014), Centre Pompidou (Parijs, 2013), Palais de Tokyo (Parijs, 2013) en Spike Island (Bristol, 2012). Ze namen deel aan Playtime, de 4de Ateliers de Rennes - biennale d'art contemporain (2014) en aan de 4de Yokohama Triennale (2011). In 2012 ontvingen ze de Prix Marcel Duchamp. Daniel Dewar en Grégory Gicquel worden vertegenwoordigd door Loevenbruck (Parijs), Galerie Micheline Sz wajcer (Brussel) en Truth and Consequences (Genève).

Steinar Haga Kristensen (°1979, Noorwegen) woont en werkt in Oslo. Hij studeerde aan de Oslo National Academy of Art, aan de Akademie der bildenden Künste Wien, en aan het Sydney College of the Arts. Hij is een van de stichtende leden van de performatieve kunstenaarsgroep D.O.R. Vanaf 2013 tot 2015 had Haga Kristensen zijn atelier op de bovenste verdieping van het Stadhuis van Oslo, waar hij een monumentaal fresco creëerde. Het werk kwam volledig tot zijn recht tijdens een ambitieuze operavoorstelling op 5 en 6 september 2014. Solotentoonstellingen in Vilnius Contemporary Art Centre (2014), Etablissement d'en face projects (Brussel, 2013) en Kunsthall Oslo (2012). Steinar Haga Kristensen wordt vertegenwoordigd door Johan Berggren Gallery (Malmö).

Amelie von Wulffen (°1966, Duitsland) woont en werkt momenteel in Berlijn. Solotentoonstellingen o.a. in Pinakothek der Moderne (München, 2015), Portikus (Frankfurt am Main, 2013), Aspen Art Museum (2012) en Centre Pompidou (Parijs, 2005). Von Wulffen ontving de ars viva-Preis des Kulturkreises der deutschen Wirtschaft (Berlijn, 2002) en de Villa-Romana-Preis (Florence, 2000). Van 2006 tot 2011 doceerde ze figuratieve schilderkunst aan de Akademie der bildenden Künste Wien. Amelie von Wulffen wordt vertegenwoordigd door Freedman Fitzpatrick (Los Angeles), Gio Marcaoni (Napels) en Galerie Meyer Kainer (Wenen).

Jessica Warboys (°1977, VK) woont en werkt momenteel in Suffolk en Berlijn. Solotentoonstellingen: Kunstverein Amsterdam (2016), Museum M (Leuven, 2015), Laing Gallery (Newcastle, 2014), Outpost (Norwich, 2014), Spike Island (Bristol, 2013), Bielefelder Kunstverein (2012), Nomas Foundation (Rome, 2012), Cell Project Space (Londen, 2011) en Le Crédac (Ivry-sur-Seine, 2011). Jessica Warboys wordt vertegenwoordigd door Gaudel de Stampa (Parijs). Warboys maakte in 2013 deel uit van DOCUMENTA (13) in Kassel.

Tentoongestelde werken

Hal gelijkvloers

Amelie von Wulffen
Untitled, 2013
Olie op canvas
200 x 140 cm
Courtesy of Meyer Kainer

Daniel Dewar & Grégory Gicquel
Legs, 2012
HD-film, beeldverhouding 16: 9
8 seconden-loop

Tempel

Amelie von Wulffen
Untitled, 2013
Olie op doek
200 x 140 cm
Courtesy of Meyer Kainer

Jean-Marie Appriou
Beekeeper (hydrangea), 2016
aluminium, geblazen glas
240 x 100 x 180 cm

Untitled (cypress 1), 2016
40 x 230 cm
brons

Untitled (cypress 2), 2016
40 x 230 cm
brons

Daniel Dewar & Grégory Gicquel
Le Menuet, 2012
HD-film, beeldverhouding 16:9
3 seconden-loop

Steinar Haga Kristensen
Les origines moqueuses (Le scepticisme du doute 01), 2016
Olieverf, linnen doek, juten doek, grenen, houtteer-creosoot, zwart gesmeed
staal, tjæredrev
255 x 283 cm & 255 x 583 cm

Gang gelijkvloers

Jessica Warboys in samenwerking met Morten Norbye Halvorsen
Super Scenic, 2016
Geluidsbestand
Tekst: Jessica Warboys
Muziek: Morten Norbye Halvorsen
Duur: 5'50"
(Speelt alle 20 minuten.)

Kelder

Olga Balema
Latest scientific research 42 x 105 x 78 cm
Wild Possession 36 x 154 x 18 cm
Fresh hell 17 x 138 x 18 cm
Natural submission 50 x 104 x 16 cm
Full of pests 19 x 133 x 13 cm
Analysis penetrates the surface 37 x 120 x 20 cm
Cult cultivates 25 x 130 x 18 cm
Alle werken: 2015
Courtesy of Croy Nielsen

Jessica Warboys
La Forêt de Fontainebleau, 2010
Super 16mm-film overgezet naar HD, beeldverhouding 16:9
Camera: Ville Piippo; assistent: Ieva Kabasinskaite
4 min / kleur / zonder klank

Amelie von Wulffen
Untitled, 2008
Geverfd hout, textiel, glas, gevonden ets
250 x 90 x 70 cm

Bedankt

We willen alle kunstenaars en hun galerijen bedanken voor hun steun, met name Croy Nielsen, Galerie Meyer Kainer en Gio Marconi die ons werken uitleenden en C L E A R I N G, Fons Welters en Jan Kaps, die de organisatie van deze tentoonstelling hebben vergemakkelijkt.

Onze dank gaat uit naar Alexandre Lavet, Gijs Milius en Ludo Engels voor hun professionele hulp en enthousiaste betrokkenheid bij het installeren van de tentoonstelling.

Team La Loge: Ailsa Cavers, Marilena Lolou, Anne-Claire Schmitz.
Visual identity: Antoine Begon, Boy Vereecken
Vertalingen: Ailsa Cavers, Isabelle Grynberg, Steven Tallon

Art Brussels & Independent Brussels

Deze tentoonstelling zou niet mogelijk zijn geweest zonder de genereuze steun van OCA en de Ambassade van Noorwegen in Brussel.

De openingsavond van de tentoonstelling werd ondersteund door Vedett.

Openingstijden

Donderdag - vrijdag - zaterdag

13.00-19.00 u.

Gratis toegang.

Bezoek onze website voor meer informatie over ons programma en onze evenementen.

La Loge

Kluisstraat 86 - 1050 Brussel

+32(0)2 644 42 48

info@la-loge.be

www.la-loge.be

La Loge is een privé-initiatief en -vereniging zonder winstoogmerk.